

Na prelome dní 6. a 7. mája 2012 odišiel náhle človek – básnik, bibliograf a publicista – Mgr. Ondrej Čiliak.

Beriem ťa za slovo báseň...

Tvoj čas sa naplnil Ondrík... Sivý holub dolietal a my sme zostali zaskočení, keď sme sa dozvedeli, že si odišiel ticho a nenápadne, ako strácajúca sa ranná hmla, ktorá uvoľnila priestor novému dňu. Je ťažké nájsť slová o vzácnom a dobrom človeku.

Prosím o Tvoju zhovievavosť...

Tvoj život si nežil márne a iba pre seba. Tento náš svet sa Ti načas stal útočiskom, naplneným krásou a farebnosťou. Tu si premieňal tieň na konkrétne tvary, zapaloval si tmu svetlom. Žil si život človeka, priateľa, básnika.

Objavil si aj iný svet, svet, ktorý tak často my – ľudia v nevedomosti, hluchote a slepote prehládame, pretože sa náhlime a nevieme kam. Objavil si toľko krásy, že na básnika jej bolo až príliš a tak si ju, nežne a s citom, tľmočil v slove nám, ostatným. Svoj malý – veľký dar... Majster svojim žiakom.

Ondrík, dovolil si nám byť Tvojimi priateľmi, lebo Ty sám si bol a zostaneš naším priateľom – básnikom. Svoju blízkosť si prejavoval v podobe poetických slov a krehkých slovíčok, ktoré v sebe ukrývali kus Tvojho súkromného neba. Neba, v ktorom znela Hudba zo stromov, odkryl si nám Cestu do nežnosti, priblížil Ostré ticho a mnohé iné...

Otvoril si dokorán množstvo dvier a na ich odomknutie si použil vzácny kľúč – svoje srdce. Vo svojom súkromnom nebi si odklínal studne čistej vody, aby si v nich pramenil čírosťou verša a rozihranými písmenkami, ktoré sa na Tvoj povel samočinne a s ľahkosťou poskladali do vzácných slovných spojení. Do éterických a magických metafor.

Ondrík... Ty si žil báseň, dýchal si verše a sprostredkovával si nám nezameniteľný zážitok krásy, lásky a človečenstva... Objavil si v obyčajných veciach – veci neobyčajné a krásne. Dnes, milý Ondrík... nechceme iba plakať mokrými slzami, ktoré aj tak uschnú na tvári..., chceme písať o nádeji, láske a viere Tvojho básnického srdca a duše. To je tá pravá poézia, ktorá sa stala Tvojím údelom, Tvojím naplnením i poslaním. Chceme nájsť v tomto tmavom zármutku iskričku svetla, písmenko básne, pierko anjelov..., chceme navždy zostať s Tebou v tvujich článkoch a veršoch pre človeka a o človeku.

Beriem ťa za slovo báseň...

Dovoľ nám zostať s Tebou, nám, ktorí sme Ťa poznali, v Tvojich jemných farebných mušelínových písmenkách, ktoré tancujú na večnú oslavu Tvojho života. Vzácneho a naplneného láskou, nezištnosťou, pokorou, priateľstvom. Ondřík, dovoľ mi poďakovať sa Ti za všetko slovom:

Beriem ťa za SLOVO báseň
Púšťam na slobodu medzi vtáky
Čo doletia na pustý ostrov
Aby tam našli teba: človek
Miesto nich sa vrátiš ty
Márnotratný nájdený
Od slova doslova
Pokornejší pravdivý

Ondřík ešte mi dovoľ vysloviť Tvoje verše:

Sú piesne najtichšie,
Ktoré pomáhajú samotu nevidomým niest'
Aby boli o krok bližšie k ľuďom
Aby boli o jeden dotyk bližšie k nám
lebo sa vskutku líšime len tým
Čo nám nebolo pri zrodení dané.

Dovoľujem si za všetkých čo sme mohli s tebou pobudnúť rozlúčiť sa poéziou... Tvojou vernou priateľkou. Tichou múzou spravodlivých. Beriem ťa za slovo báseň...!!!

Za všetkých, ktorí Ťa mali a majú radi a ktorých si Ty mal rád

Veronika Hoffmannová

Pod'akovanie za redakciu

Ondrej, opustil si svoje hniezdo na zemi, ktoré si mal tak rád. Na nekonečnej oblohe človečenstva však zostáva žiarit hviezda Tvojej poézie, lebo si v nej ľudsky zrozumiteľný a úprimný. Ďakujem Ti za všetkých členov redakcie za Tvoju všestrannú pomoc pri tvorbe časopisu. Ďakujem Ti aj ako človek, ktorý mal to šťastie byť Tvojou dlhoročnou spolupracovníčkou pri realizácii aktivít organizovaných mestom Prievidza a Miestnym odborom Matice slovenskej v Prievidzi. V septembri sme Ti ešte želali veľa zdravia k jubileu, aby si ďalej „splietal slová do veršov a básní...“ Žiaľ, nie každé želanie, čo ako úprimné, je vyslyšané a splnené... Nezomrel si, lebo stále žiješ v srdciach tých, ktorí Ťa milovali a mali radi.

Lýdia Ondrejková

Ondrej Čiliak sa narodil 1. septembra 1951 v Novákoch, v rodine baníka. Keď mal päť rokov rodina sa presťahovala do Prievidze, kde prežil celý svoj život a tu vychodil základnú a strednú školu (1958 – 1970). Nadstavbové štúdium knihovníctva absolvoval v Martine v rokoch 1970 – 1972. Po jeho ukončení nastúpil do svojho prvého zamestnania ako knihovník a neskôr ako metodik Okresnej knižnice v Prievidzi. V roku 1981 odišiel pracovať ako redaktor do Mestského kultúrneho strediska v Prievidzi. Potom pôsobil na Okresnom úrade v Prievidzi, neskôr ako redaktor podnikového časopisu Uhoľných a lignitových baní Prievidza. V rokoch 1985 – 1990 vyštudoval žurnalistiku na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského, bol redaktorom i šéfredaktorom rôznych regionálnych novín, do roku 2002 v regionálnom týždenníku Prieboj. Naposledy pôsobil ako profesionálny novinár a bibliograf v Hornonitrianskej knižnici v Prievidzi.

Už počas stredoškolských štúdií začal písať a svoje prvé verše uverejňoval v týždenníku *Nové slovo*, prispieval aj do *Slovenských pohľadov*, *Smeny* a iných časopisov. V roku 1973 mu vyšla prvá básnická zbierka *Ústami spravodlivých*. Nasledovali ďalšie zbierky: *Podhorské hladiny* (1977), *Čistá po dotyku* (1980), *Tváre v zrkadle* (1981), *Cesta do nežnosti* (1981), *Aréna* (1986), *Planetárium* (1990), bibliofília *Ostré ticho* (1999), *Dobry víetor* (2001) a v roku 2009 vydal podľa kritikov svoje vrcholné dielo *Hudba zo stromov*. Pripravoval však aj ďalšiu zbierku a plánoval i vydanie básničiek pre deti.

V rôznych periodikách uverejňoval nielen básne, ale aj literárne eseje, recenzie básnických zbierok svojich kolegov a takisto aj poviedky. Zostavil a vydal personálne bibliografie literárne činných osobností – rodákov z hornej Nitry – Vavrincec Benedikt z Nedožier, Daniel Hevier (ako spoluautor), Milan Kraus, Jaroslav Schut, Anton Baláž a iné.

Bol príslušníkom staršej generácie slovenských básnikov a patril medzi mimoriadne tvorivých a všestranne nadaných literátov. Bol členom občianskeho združenia Benedikty, ktoré má za úlohu, okrem iného, podporovať talentovaných členov a to hlavne pri vydávaní debutov a zbierok. Činnosťou v združení sa snažil odovzdať časť svojich skúseností začínajúcim autorom a tak posúvať ich literárnu úroveň. Slovenským syndikátom novinárov bol ocenený prvým miestom v kategórii najkrajší propagačný materiál o meste za publikáciu *Cesty do minulosti Prievidze*, vydané mestom Prievidza v roku 2006. Primátorka mesta mu v septembri 2011 udelila pamätný list pri príležitosti životného jubilea 60 rokov za podiel na rozvoji mesta a jeho propagácii v roku 240. výročia Vzbury prievidzských žien.

Redakcia